

[Aksel Larsen.]

et svar på, er det spørgsmål, jeg nu nogle gange har stillet såvel til regeringen som til generalerne: hvad skal det nytte med et dansk militærvæsen? Hvem tør påstå — for sandsynliggøre beviset er der ingen der kan — hvem tør påstå, at et land med Danmarks beliggenhed, område og befolkning har nogen mulighed for at forsvare sig eller for at blive forsvaret militært i tilfælde af, at det bliver udsat for eller indblandet i en moderne storkrig? Ja, der er nogen, der tør påstå det. Generalmajor Thygesen f. eks., der som chef for vestre landsdelskommando skriver artikler i Jyllandsposten om, at når vi blot har en efter tysk mønster opbygget krigsdivision stående i Jylland og dertil en reservedivision, vil denne styrke sammen med tilsvarende tyske styrker kunne beskytte Jylland derved, at de er i stand til at standse en fjende ved Elben. Formentlig går hr. generalmajoren ud fra, at hans tænkte fjende vil være så elskværdig kun at komme gående eller kørende til Elben og ikke drømme om at benytte flyvemaskiner, raketter eller andre kendte krigsmidler mod Jylland. Også venstres delegeretmøde for Sjælland tør påstå det, idet man dér har gjort sig til talsmand for, at de omtalte batterier, der til vor ulykke opstilles omkring hovedstaden, absolut bør forsynes med atomladninger. Det skal nok hjælpe, navnlig hvis en eventuel angriber vil være så hensynsfuld at lade sine flyvemaskiner komme i meget tætte sværme i en for raketterne passende højde. Hvad følgerne så bliver for hovedstadens befolkning, når i en sådan tænkt situation atomladninger eksploderer over dens hoveder, interesserer åbenbart ikke venstres delegerede.

Det, der er sandheden, er, at Danmarks mulighed for at komme i krig er uløseligt forbundet med det medlemskab i en militæralliance, i Atlantpagten, som desværre er en kendsgerning. Det, der er sandheden, er, at i tilfælde af en sådan krig er intet militært forsvar for Danmark eller beskyttelse for dets befolkning mulig. Endogså for 10 år siden, i marts 1949, erklæredes det højtideligt her i folketinget, at den såkaldte sikkerhed, vi fik ved at blive medlem af NATO, bestod i, at vore store allierede i tilfælde af, at vort land blev angrebet, var

i stand til at udøve repressalieangreb mod angriberens territorium. Om de efter atomvåbnenes og raketteknikkens udvikling stadig vil være i stand dertil, skal jeg ikke kunne sige, men jeg tør sige, at nok så mange atombomber mod et andet lands befolkning ikke hjælper det danske folk, når Danmark er gjort ubeboeligt og formentlig ubeboet.

Derfor er spørgsmålet om militærordningen ikke i første række spørgsmålet om 300 mill. kr. mere eller mindre. Det er spørgsmålet, om den er nogen nytte til, eller om den ikke snarere i enhver henseende er til skade, til skade, fordi den kun sikrer os død og ødelæggelse i krigstilfælde, og til skade, fordi den i fredstid sluger uhyre mængder af nationalproduktet, som anvendt til fredelige investeringer kunne skaffe arbejderne brød og gøre vort land mere velstående.

Afrustning af vort land, proklamering af vor absolutte neutralitet vil være det rigtige. Det vil være den mest fædrelandske politik. Den må naturligvis parres med en udenrigspolitik, som tjener fredens og landets interesser. Det er ikke Danmarks sag at forholde sig passiv og vente på, at stormagterne muligvis kommer til forståelse om Berlin, om en fredszone i Europa, om standsning af prøvesprængningerne og om forbud mod atombomben. Danmark bør aktivt søge at indvirke på stormagternes politik og forhandlinger.

En sådan udenrigspolitik er fredsbevarende, og Danmark vil ikke komme til at stå alene, når det har taget et initiativ i denne retning. Det er glædeligt, at der såvel i Sverige som i Norge er ved at vokse bevægelser frem, som arbejder for en tilsvarende politik i disse lande. Regeringen bør være opmærksom herpå og søge samarbejde om en fælles-nordisk udenrigspolitik for standsning af prøvesprængninger og afskaffelse af alle atomvåben og for, at de forhandlinger, der nu er indledet i Genève mellem stormagterne, må føre til international afspænding og dermed mindskelse af krigsfaren.

Jeg har forstået resolutionen fra de radikales landsmøde sådan, at der under den nuværende regering i hvert fald er sat en spærrebom op for et militærforlig med de